

ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θὰ κάμῃ φρόνιμα, νομίζω, νὰ μᾶς δώσῃ ἐν ἡ δύο συντάγματα, διὰ νὰ συνοδεύσουν τὴν μεταφορὰν τῶν πολυτίμων αὐτῶν λίθων μέχρι Τεχεράνης... Καὶ πάλιν εὐτυχεῖς θὰ εἴμεθα ἂν ὁ στρατὸς δὲν ἐπιπέσῃ νὰ ληστεύσῃ τὰ κιβώτια !...

— Νὰ μεταφέρετε τοὺς πολυτίμους λίθους εἰς Τεχεράνην; εἶπεν ἐξαίφνης διακόπτων ὁ καθηγητὴς μὲ βροντώδη φωνήν !... Νὰ τὰ δωρήσετε εἰς τὸν Σάχην; .. Χώ, χώ !... αὐτό, κύριοι, δὲν θὰ γείνη !... Σᾶς δίδω τὸν λόγον ὅτι τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν θὰ κάμετε !

— Καὶ πῶς θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος.

— Ἐγώ, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Χάσελφρατζ τίπτων τὸ στήθος. Ἐγώ ὅστις ἀνεκάλυψα τὸν ναὸν αὐτόν, ὅστις ἀπεκάλυψα τὸν θόλον. Ἐγώ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὅλος ὁ κόσμος ὀφείλει χάριτας διὰ τὴν μεγίστην αὐτὴν ἀνακάλυψιν. Ἀπαιτῶ τοὺς πολυτίμους αὐτοὺς λίθους ὡς μερίδιόν μου. Εἶνε ἡ μόνη ἀνταμοιβή, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ νὰ λάβω διὰ τοὺς κόπους μου. Τὰ λοιπὰ σᾶς τὰ χαρίζω, προσέθηκε μεγαλοπρεπῶς.

— Ἐν πρώτοις σᾶς παρατηρῶ, κύριε, ὅτι ἐγὼ ἀνεκάλυψα τὸν θησαυρὸν αὐτὸν πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ὁμοῦ μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦ μου, ἐνῷ σεῖς εὐρίσκεσθε ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ἐσκάπτετε τάφρους ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου ἐδάφους, μὲ τοὺς ἐργάτας τοὺς ὁποίους μοῦ ἐκλέψατε... Κατόπιν σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐνθυμηθῇτε ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν Περσίᾳ καὶ ὅτι ἀφοῦ ἡ κυβέρνησις τῆς χώρας ταύτης δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ παραλάβωμεν τίποτε ἐκ τῶν εὐρημάτων μας, ὀφείλομεν νὰ ὑποκύψωμεν εἰς τὴν θέλησίν της καὶ νὰ ἀποδώσωμεν τὸν θησαυρὸν εἰς τὸν ἀνήκει. Ἄλλοι ἀρμοδιώτεροι ἐμοῦ θ' ἀποφασίσωσιν ἂν ἀνήκῃ εἰς τὸν Σάχην, τὸν ἡγεμόνα τῆς χώρας ταύτης καὶ ἐξουσιαστήν, ἢ εἰς τοὺς Γουέβρους, τῶν ὁποίων οἱ πρόγονοι τὸν ἔθαψαν ἐδῶ...»

Ὁ σοφὸς Γερμανὸς ἐξέφερε κραυγὴν λύσσης.

— Μπᾶ !... ἀνέκραξεν ἁλήθεια μοῦ λέγετε, καλέ; Καὶ νομίζεις ἐπὶ ὁ τιποτένιος, ὅτι ἐγὼ ὁ Χαῖς Χάσελφρατζ, τὸ μέλος εἰκοσι ἐπιστημονικῶν ἐταιριῶν, ἐγὼ ὁ πλήρης τίτλων καὶ τιμῶν θ' ἀφίσω νὰ μὲ καταβάλλῃ ἕνα παιδάριον ἀνόητον, ὁποῦ δὲν ἔχει ἀκόμη οὔτε μία τρίχα εἰς τὸ μουστάκι του; Χά !. Χά !... Θὰ τὸ ἰδοῦμε, κύριε !... Θὰ τὸ ἰδοῦμε τώρα ἀμέσως !...

Καὶ ἐνῆθρς ἐκ τῆς ὁργῆς ὁ προφάσσων ὤρμησε πρὸς τὸν βωμόν.

— Προτέξατε, κύριε, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος εὐσταθῶς. Σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ λάβετε οὔτε ἕνα μόνον πολυτίμον λίθον. Ἐπικαλοῦμαι τὴν μακρυτάτην αὐτῶν ἐδῶ τῶν κυρίων. Ἐγὼ ἀνεκάλυψα αὐτὸν τὸν βωμόν πρὸ ὑμῶν ὁμοῦ μὲ τὸν ὑπηρετήν μου Γαργαρίδην. Ὁ μάγος

Γκουσά-Νισίν, ὅστις ἦτο ἐδῶ πρὸ ὀλίγου, δύναιται ἐπίσης νὰ τὸ μαρτυρήσῃ. Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς δὲν σᾶς ἀνήκει καὶ δὲν θὰ τὸν ἐγγίσετε, ἢ ἀλλέως θὰ μετανοήσετε.

— Τώρα θὰ τὸ ἰδοῦμε ! ἀνέκραξεν ὁ Χάσελφρατζ ἐξαλλος.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ
ἀγαλμάτιον

Καὶ ἀνῆλθε δρομαῖος τὰς βαθυΐδας τοῦ βωμοῦ.

Ταυτοχρόνως ὁ ἀνδρεῖος Ἀριστομένης, μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ ἐπὶ πλέον, ὥρμησεν ὀπισθεν τοῦ καθηγητοῦ καὶ περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων του τὸ τεράστιόν του σῶμα, προσπαθῶν νὰ τὸν καταρρίψῃ ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. Ὁ ὀφθαλμίατρος ἐκλονίσθη κατ' ἀρχῆς ἐκ τῆς ἀπροόπτου ἐπιθέσεως. Ἀλλ' ἐστηρίχθη ῥωμαλέως ἐκ τοῦ κιβωτίου, καταφέρων ταῦτοχρόνως λακτίσματα κατὰ τοῦ ἐπιτεθέντος. Ὁ Γαργαρίδης δὲν τὴν ἔφρινε καὶ ἐξέφερε κραυγὰς ἐμμανεῖς. Πρὸς στιγμὴν ἐφάνη ὅτι ἀμφοτέρω ἐμελλον νὰ κυλισθῶσι κάτω τοῦ βωμοῦ. Ἀλλ' αἴφνης διὰ ἰσχυρᾶς προσπάθειας ὁ Χάσελφρατζ ἀπηλλάγη καὶ στρεφόμενος διὰ μιᾶς μὲ ἐν σφοδρὸν κτύπημα τῆς κεφαλῆς εἰς τὸ μέσον τοῦ στήθους ἔρριψεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τὸν ἀτυχῆ τελειοδιδάκτον, ὅστις συναπέφερε πίπτων καὶ τὰ δύο κορτάπεδα τῆς ραδεγκότας τοῦ καθηγητοῦ.